

Sidsta
ähre-tienst,
bewisad her Jacob
Johan Chronander,
den ehreborne och
W...

Rydbohm, Johannes Olai

1 Ic Fol.

National Library
of Sweden

Sidsta Æhre = Tienst

Bewisad

Her JACOB JOHAN
CHRONANDER,

Den Æhrebodne och Wälbetrodde

Her JOHAN CHRONANDERS

Regementz Skrifwares öfwer Åbo Låhns Infanterie,

I Lifstijden

Ulfelige Kære Son/

Då Han

Med Christelige Ceremonier i Birkala Sochnekyrckia den 31 De-
cembris Anno 1699 af Förnämt och Hederligt Folck beledsagades til
sitt Hwijlorum at förwänta de Rättferdigas
Uppståndelse.

1694

TEXTUS

Psal. 90. v. 5. 6.

Tu låter them gå sin loos såsom en Ström / och åro såsom en
Sömpn / lika som gräs / thet doch snarlige förvisnar.

Thet ther bittida blomstras / och snart visnar / och på affto-
nen afhugget warder / och förtorckas.

Ij Menneſtiker / hwad äre wij doch alla ?
Hwad är wårt Liſſ / när wij ſå måſte falla ?
En uſell Ting / en Skugga och en Roos /
Som rinner upp i dag faſt liuf och ſköner /
I morgon ſtrar för'n man ſom nogaſt röner
är wiſnad koos.

Ach ångſtan ſij ! ett Löf det ey förbleknar
Ett åple ey för på ſin ſtielka weknar /

Och faller ned än det ſin mognaſt nått ;
Men menneſtian i ſpäda ungdoms wahren
Och innan hon hindt källia barndoms åhren
har fylt ſit mått.

Hwad hiertans ſorg ? en Fahrens Mooders hierta

Må brista wiſt af ſorg och mycken ſmärta /
När ſå tilgår / at i ſitt Moders Sköt /

De kära Barn för döden icke niuta
Sitt fulla hägn ; men ſtrar måſt liſſwet ſluta /
Wid waggan blöt.

Den Engla Wan hwaris dngde- täcka Leder
Med ſorg wij nu och alt för tidig Heder /

Ledsaga mänd bort til ſitt hwiſlo - rum /
Beſannat wiſt det jag förne ſkrifwit.

Ij åſpen han har alt för haſtigt bliſſwit /
Heelt ſteel och ſium.

Den ådla Stål / den deſe lemmar hyste /
Hwar uti hon ſom Bärla i Bull lyſie /

Har affked fått. Hans ögon täck och lius /
De äro nu fördunklade och kumna

Ey Fahr och Mohr den kära ſågnad unna /
I dödsens Huus.

Des myſand mun / ſampt liuſwa läppar röda /
Fördunkla bort / (ens hierta må wäl blöda)

Och hinna ey det ringſta föra fram
Mehr någon miñ / och mindre ſig at röra

Til något tahl / och någon hugnadt göra
Med luſtigt glam.

De öron ſom ſå artigt höra kunde

Hwad talat blef : de Umar / ſom hwar ſtunde
Omfamnade ſin Moor med kärlig miñ ;

De mächtas nu ey meer ſin tienſt at ſkötä /
Ey eller med nån Kärlihheet bemöta /

Föräldrar ſin.

De

De händer snabb och fötter heelt geswinne/
Ja täcka allt/ samt witra wert och sinne/
Som wisse klart sin dngd- infödde art:
Sij! de och så belt steel och hnswa äre/
Och kunna en sig selswa längre bära/

Uch alt förnarr!
En jämmar är när hoppet så försvinner/
Och önskan war en bättre utgång winner
An som i dag man här för ögon seer.
Man billigt tå och utan skäl en klagar/
Ut ändan sig på våra Fröjde-dagar

Wid början teer.
Men hwart will han min Siäder sig förwilla/
Bort at iag skul- hwad Himlen giordt/ ogilla/
Det är alt godt hwad sluter Himlens Lag/
Med hwad han giordt wij måste öf bendja/
Med wrodsam tack och våra tanktar böja

Til hans behag.
I Jorden alt hwad timligt wij här äja/
Det wara wårt wij icke kunna säla/
Ett Himla- Lån med skäl det heta bår:
Derföre när hans Godheet mänd behaga/
Det han har gedt bort åter til sig taga/

Han alt wäl gör.
Den ädla Siäl som nu bort från öf wandrar/
Sitt förta Lyf med sams lat en anar/
Men reser bort en endast Dag förut
Til ewig Frögd: dyt wij och skole lända/
Om wij så säit och sälgt kunna ända

Wårt sista slut.
Fast göms hans Kropp bort i det tiska neder/
Fast multnad bli de dröde- täcka Leder/
Fast Sinna all sin tiensst en göra weef;
Doch åter skall alt dubbelt igengiswas/
Då Kroppen skal med Siälen säll inliswas
I härligheet.

Der fogas wäl de säta Wänner sammian/
I ewig Frögd och outfäilig gamman/
Och prödde bli i en härlig Strud/
CHRONANDER skal på äbre- Cronan bära/
För Lambsens Thron upoffra ewig ädra/

Sin HERRE GUD.

JAHAN RYDBOHM,
Oft- Gothus,